

Lluís Amat, Editor

Obligat i volgut reconeixement

El novembre passat, moria als vuitanta anys després d'una llarga hospitalització en Joan Domènech i Moner. Aquest "homenot", el darrer d'aquesta mena d'estirp retratada en el seu moment per la ploma d'en Pla, va ser un humanista, mestre, historiador, escriptor, polític i gestor cultural.

Un gran patriota català disposat sempre a col·laborar en diversos projectes i associacions. Un amant de la sardana. Però per damunt de tots els oficis i aficions, la seva vocació primordial va ser la d'exercir de lloretenc, treballant per la seva vila nativa, mostrant voluntat de servei, sense esperar res a canvi. Em podria allargar més, afegint adjectius merescuts que realcen la seva figura totèmica. No ho faré pas. La seva discreció no ho veuria amb bons ulls.

El vaig conèixer fa més de trenta anys de manera casual i recordo que en aquella ocasió em va obsequiar amb un llibre de la seva autoria que deia meravelles del seu Lloret de Mar.

Quan vaig iniciar l'aventura del Celobert ara fa vint-i-dos anys, vaig demanar-li a en Joan que hi participés. La seva resposta immediata va ser que sí. Era fàcil d'engrescar. Ell va ser un més dels col·laboradors sense ànim de lucre que la fan possible amb els seus articles i textos diversos. La seva experiència, coneixements i sobretot el tracte planer i transparent van calar profundament en tots nosaltres.

Ara la vila de Lloret es disposa a celebrar l'Any Joan Domènech amb tot un seguit d'activitats de caràcter cultural i d'iniciatives institucionals. Doncs bé, nosaltres, els companys, els amics del Celobert hi serem perquè volem ser-hi, com ell també hi va ser.